

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A jövevény árnyéka**

1. A jövevény árnyéka

Csó-Eliza

A dinamoterem fülkéi közötti szűk folyosón idegen léptek visszhangoztak. A tizennégyes fülke melletti szektorba új lakót osztott be a kolónia parancsnoksága: egy szikár, cserzett bőrű férfit, aki azonnal feszültséget keltett a blokkfelelőssel. A jövevény fojtott, kemény hangon érvelt, azt állítva, hogy a régi világban az idegen légióban szolgált, és nem szokott hozzá a gépies engedelmességhez.

Alinda szipogva törölte meg izzadt homlokát a tengely ritmikus kattogása mellett. Lábai még sajogtak a korábbi túlfeszültségtől, de tekintete óvatlanul összefonódott János-g534-ével. A fiú szemeiben nem a rideg fém tükröződött, hanem valami tiszta, óvó melegség. A megosztott teher és a veszély nem elválasztotta, hanem közelebb húzta őket egymáshoz. János egy apró, szinte láthatatlan intéssel jelezte: vigyáz rá.

– Az ilyen emberek, mint ez az új lakó, régen a sivatagban harcoltak – suttogta a nagymama halkán, miközben ujjai görcsösen szorították a fogantyút. – De az igazi bátorság nem a fegyverekben rejlett, Alinda. Hanem abban, amikor két ember a legnagyobb sötétségben is egymás felé nyújtotta a kezét.

Alinda mellkasát meleg feszültség járta át. A gépterem hűvös ózonszaga és az új lakó durva morgása mögött megérezte a döntés valódi súlyát: a fém és a szabályok szorításában a szeretet nem gyengeség volt, hanem az egyetlen megmaradt lázadás.